

oplyse, hvilke medlemmer der har været til stede i mødet. Har dommeren deltaget i sagens behandling, skal dette fremgå af protokollen. Afviger dommerens synspunkter fra udvalgets, jfr. § 3, stk. 2, skal dette ligeledes tilføjes protokollen. Ved mødets slutning underskrives protokollen af de medlemmer, der har deltaget i mødet, samt af dommeren. Ansvar for protokollens rigtige førelse påhviler formanden (næstformanden).

Stk. 3. Udvalgets forhandlinger foregår for lukkede døre. Udvalgets medlemmer og de til dette knyttede medhjælpere har tavshedspligt, jfr. § 123.

§ 10. Til sagernes bedst mulige oplysning lader børneværnsudvalget aflægge besøg i hjemmet ved et eller flere af sine medlemmer eller andre dertil af udvalget bemyndigede personer og optager forklaring af barnets forældre eller opdragere, af andre med forholdene kendte personer samt — hvor forholdene gør det ønskeligt — af barnet selv. Hvor det skønnes nødvendigt, bør udvalget ved disse undersøgelser benytte personer, der har særlige forudsætninger for et sådant arbejde, herunder de i § 91 omhandlede konsulenter. Til brug for sagernes oplysning udarbejdes et skema ved socialministeriets foranstaltning.

Stk. 2. Går barnet i skole, eller har det gået i skole, skal dennes erklæring indhentes; i øvrigt skal som regel erklæringer indhentes fra vedkommende præst, læremester eller husbond og eventuelt fra den læge, der har behandlet barnet. Er barnet undersøgt af en skolepsykolog, konsulent for særundervisning eller lignende, skal der endvidere indhentes erklæring fra denne. Udvalget er berettiget til at forlange, at de, der i overensstemmelse med foranstående har afgivet erklæring, personligt kommer til stede i udvalget og afgiver mundtlig forklaring, og bør, såfremt barnet er skoleøgende eller for nylig er udskrevet af skolen, medmindre særlige grunde taler derimod, anmode barnets lærer om at komme til stede i udvalget. Beslutning om et barns endelige anbringelse uden for hjemmet i henhold til § 59, stk. 1, eller § 60 må ikke tages, forinden barnet er undersøgt af en læge og denne har afgivet erklæring om barnet.

Stk. 3. Udvalget bør, hvor det skønnes

nødvendigt, søge yderligere bistand til psykiatrisk, psykologisk eller pædagogisk undersøgelse af barnet. Er der grund til at antage, at barnet lider af udprægede sjælelige mangler, eller er der tale om, at barnet har udvist alvorlige tilpasningsvanskeligheder, skal sagkyndig bistand søges. Embedslægen er ved enhver sags behandling forpligtet til på udvalgets anmodning at yde udvalget fornøden bistand ved en lægelig bedømmelse af sagen, herunder at deltage i udvalgets møder.

Stk. 4. Hvor lægeerklæring udkræves eller anses for ønskelig, eller hvor et barn skal underkastes lægebehandling, er udvalget berettiget til at henvise til den læge, udvalget ønsker at benytte. Har barnet egen læge, eller har forældrene selv fremskaffet lægeattest eller lignende, kan der dog ikke påføres dem nogen udgift ved henvisning til en anden læge.

Stk. 5. Børneværnsudvalget drager omsorg for, at den, der har undersøgt barnets personlige og hjemlige forhold, så vidt muligt får lejlighed til at udtale sig for udvalget.

§ 11. Børneværnsudvalget kan til sagens oplysning indkalde og afhøre enhver person, der har bopæl i kommunen, og som kan antages at have kendskab til forholdene, samt foretage enhver anden nødvendig eller hensigtsmæssig undersøgelsehandling. Udvalget kan begære personer, der er bosat uden for kommunen, afhørt af vedkommende kommunes børneværnsudvalg. Udvalget kan derhos forlange, at en person inden retten under vidneansvar afgiver forklaring om sit kendskab til sagen. Skal et barn afhøres af udvalget, bør det i størst mulig udstrækning sikres, at barnet kan udtale sig frit og utvungent; om fornødent kan afhøringen foretages af et enkelt af udvalgets medlemmer.

Stk. 2. Udvalget kan affordre enhver offentlig myndighed, som kan antages at kende forholdene, erklæring. Politiets bistand kan fordres, såfremt de fornødne oplysninger efter udvalgets skøn ikke kan tilvejebringes på anden måde. Vedkommende kirkelige og verdslige myndigheder er på begæring forpligtet til at udfærdige de for sagen nødvendige attester og dokumenter uden vederlag.